

късно настана твърде различна обстановка. Личнитѣ ни отношения съ Ясенова останаха винаги сърдечни и приятелски. Азъ го викахъ на обѣдъ и понѣкога си позволявахъ да му внушавамъ, да намали данѣка, който плаща на политическитѣ разбирания и да се отдаде предимно, ако не всецѣло, на поезията, въ която той стои тѣй близу до най-голѣмиятъ български поетъ. Той ме слушаше, но чувствувахъ, че не сподѣляше моитѣ внушения. Обяснявахъ му, че въ случая мене ме интересува само единъ въпросъ: да може той да пише, да твори! Това Ясеновъ разбираше и чувствувахе. За нещастие моитѣ тъмни предчувствия наскоро бѣха последвани отъ неприятности за Ясенова. На телефона ми се обади непознатъ женски гласъ и ми съобщи, че Ясеновъ билъ арестуванъ и изпратенъ неизвестно кѣде. Азъ не бѣхъ близкъ съ Ал. Цанковъ и Ив. Русевъ, затова решихъ да направя постѣпки предъ военния министъръ Ив. Вълковъ, който ми даде срѣща веднага. Взехъ отъ библиотеката си **Народъ и Армия** и намѣрихъ Вълкова въ кабинета му. Сжщественото и решающее отъ моята пледоария за Ясенова бѣ прочитането на **Елегии**тъ му предъ Вълковъ. Последниятъ даде на разни посоки много категорични нареждания, да се издири и да се освободи Ясеновъ. Струва ми се, че азъ оставихъ **Народъ и Армия** за споменъ на Вълкова. И Ясеновъ бѣ освободенъ